

Н.Н.

МОЇ ЗУСТРІЧІ ІЗ “ШУХОМ” У ФІНАЛІ СТОМЕТРОВОГО БІГУ – 1927

Навколо шумів високий смерековий ліс. Безупину співав пісню своїх предків, відвічних карпатських борів.

На легко похилому узбіччі гори велика лісова поляна – таборова площа зароїлася молоддю, що зїхалася сюди на кілька днів, з усіх закутин західноукраїнських земель.

У незглибній синяві просторів тепло усміхалося золоте сонце, обпалюючи на бронзу гнучкі тіла юних учасників першого пластового табору на Соколі.

Була неділя. Пообіддя призначене на закінчення спортовних змагань.

Мені, щоправда, пощастило вже насолоджуватися перемогою, і то навіть у двох змаганнях. Перші місця з стусану кулі і мету диском признано мені, а стрибком у довжінь я визначив собі на піску – друге місце. Радість була велика не тільки для мене, а і для моїх друзів-пластунів із Стрия, бо ж чимало нових точок “сипнулося” до спільної мірки матірнього куреня.

Одначе кожному змагунові завжди мало перемог. І тому мене вабила, але й непокоїла остання точка змагань – фінал стометрового бігу.

До фіналу допущено трьох змагунів: один з Дрогобича, я із Стрия і третій зі Львова. Та тільки цей третій здавався мені грізним супротивником.

Трохи старший за мене, середнього росту, міцної будови, сонцем загорілий блондин був причиною моїх нервувань. Мої побоювання підсилювала якість суперника, що його з найбільшим напруженням оглядав загал друзів уже у передбіговому змазі. Блискавичний вибіг, довгий еластичний крок, праця м'язів та ритм рухів тіла – вказували на грізного супротивника. Надлюдське завзяття, безмежна впертість та витривалість, залізна воля – перестерігали всіх, хто б зважувався йому дорівнювати.

Але його пластова поведінка, пластова дружба та висока культура полонила назавжди кожного, хто тільки раз із ним познайомився, хто тільки раз його побачив.

Суддя змагань, комендант табору проф. Чмола, різким свистом закликав змагунів на старт.

Справа припало місце смаглявому змагунові з Дрогобича, зліва я і посередині – був він.

Перед нами довжезні дві шпалери зацікавлених облич таборовиків, що відмежовували дрібненько-трависту біжню від корчів одного боку поляни аж на другий кінець біля кухні, що тоді ще колибою стояла.

Хвилина — і ямки до вибігу готові. Табір немов завмер, глуха тиша настала.

Чую – здається – гупання трьох сердець. Мимоволі завважую, які очі сусіда пробігли по моєму тілі. Може, важить сили?

І була німа тиша ще довго держалася, якби не зозуля, що десь у густому лісі тричі закувала і що їй перебив кос, висвистуючи різно свою передвечірню молитву. Услід за ними спокійний голос судді:

– На-мі-сця.

Урочисто вступаючи в ямки, приклякаємо на одне коліно і руками торкаємо до землі.

– Го-то-ві!

Коліно відривається від мурави, кадовб трохи хилиться до переду. Сповнюю легені гірським повітрям і
з жа
д
обою перемогти дивлюся вперед.

– Ба-ух!

Падас стріл з коркової пістолі. Відриваються миттю ноги від ямок і швидко линуть три завзяття вперед.

Безупинний шум вітру пронизав незабаром захоплений гамір і крик глядачів. В хаосі вітрового шуму, стукотіння сердець і крику пластунів різко вирізнялося безупинне:

– „Шух”! – „Шух”! – „Шух”!...

Ще трохи, ще крок, ще два — і забіліла стежка. Ось-ось, ось-ось і мені усміхнеться пере...
Та непередбачуваний довгий стрибок сусіда, що, піднявши руки вгору і в лету звернувши трохи до права, лівою частиною [тіла] посягнув мети.

Це був спільний старт до однієї мети.

Тоді я знав, що мій суперник – це Роман Шухевич. Але не знав, що стане він колись генералом, командиром Української Повстанчої Армії – Тарасом Чупринкою.

Була це моя перша зустріч із „Шухом”, як його кликали пластуни.

*Н. Н. Мої зустрічі із “Шухом” у фіналі стометрового бігу – 1927 // Молоде Життя. – 1955.–
Ч. 4 (122). –*

*К
вітень*

– С. 2.